

V Praze dne 15. dubna 2020

Všecko, co je tam /v Písmu/ psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druhí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše... (Římanům 15,4-6)

Milé sestry a bratři,

na začátku nouzového stavu a omezujících opatření vlády zkušený psychologové upozorňovali, že jinak budeme prožívat psychickou zátěž na začátku, a dost odlišně, budou-li nařízení vlády trvat dlouho. Nyní už dlouho trvají a netušíme, jak ještě. A čím více vláda i média přicházejí s nejasnými informacemi, které se často vylučují, tím větší nejistota padá na každého z nás. Vládě to moc nevyčítám, jen si říkám – mlčeti zlato. Nicméně už teď je jasné, že se musíme vyzbrojit trpělivostí, protože závod, který běžíme, je na dlouhou trať.

K tomu vám povím příběh, který mě nedávno velmi rozveselil. Vyprávěl mi můj 96 letý strýc, jak předběhl Emila Zátopka. Krátce po válce přišel se skupinou skautů na zlínský atletický stadion, kde na oválu běhal nějaký chlapík v bagančatech a ošuntělých trenýrkách. Kluci vyběhli a za okamžik atleta supícího jak lokomotiva lehce předběhli. Běželi před ním dobrých 200 metrů, aby se pak po zbylý úsek okruhu dívali jen na jeho záda. A to netušili, že Zátopek běžel v tréninkovém tempu už 36. kolo...

Pán Bůh nás stvořil k tomu, abychom zvládli dlouhou trať života. Bývá to většinou 70 až 80 let, jen pár výjimek se dožije 100, ale to už je velmi zatěžující finiš. Proto je třeba mít natrénováno, což se bez trpělivosti neobejde. Jako křesťané naplnění Duchem svatým máme odkud čerpat a všechny předpoklady nést ovoce trpělivosti, které ovšem musíme s Boží pomocí natrénovat. Protože bez práce ani ovoce Ducha z nebe nepadne, musí se pěstovat.

Vrátím-li se ke svému strýci, musím konstatovat, že on skutečně natrénováno má. Přežil nacistickou okupaci, patřil k partyzánům, vyrovnával se se smrtí bratra v koncentráku, přečkal komunistickou totalitu, zažil i lecjaké osobní zklamání, celý život s rodinou věrně sloužil ve zlínském sboru, naučil se žít sám po ovdovění, což zvládá přes 10 let, bolí ho nyní už každý kloub i pohyb a nakonec se letos musí vyrovnávat s úmrtím syna. Neztrácí však optimismus víry, naději, moudrost života ani humor. A jak nynější těžkou situaci ztráty komentuje? „Kdybych neměl doping z nebe, nevím, jak bych to zvládal.“

Zjevně užívá „bobule“, ale žádná antidopingová komise mu na to nepřijde. Bere, co mu Pán Bůh dává shůry a z Písma svatého k zvládnutí dlouhého a náročného života. A totéž můžeme „zobat“ i my. Jak nás učí apoštol, všechno, co je v Písmu napsáno, bylo napsáno pro naše poučení, abychom z trpělivosti a povzbuzení čerpali naději. Zajímavé řecké slovo užil Pavel: *hypomenein*, což znamená *zůstat pozadu, setrvat, neutéct, vydržet, být vytrvalý, trpělivý*. Jako Emil Zátopek, udržet tempo, nechtít hned všechno a rychle urvat vítězství. Konečně především to platí o Bohu, kterého apoštol nazývá Bohem trpělivosti. Vždyť on běží s námi celý náš život. Dalo by se říci, že má taky dost natrénováno s celým lidstvem, i když ho z nás občas nervy berou. Má nám tedy Bůh trpělivosti z čeho a odkud doping dát – doslova z nebe.

A tak vás chci povzbudit, abyste si dávali pravidelně infuzi Božího slova, protože s tím vystačíte nejen krátkou dobu omezení v čase pandemie, ale po celý život. Už proto, že se v něm dočtete ještě mnohem lepší příběhy, než je ten dnešní o Zátopkovi.

Pán Bůh s Vámi

Bronislav Matulík